

навіть стала термінологія, що відноситься до цієї проблеми, не вирішено питання, пов'язані з визначенням її місця в реалізації загальної стратегії розвитку підприємства, принципів побудови, етапів розробки і т. д.

Формування енергетичної стратегії підприємства залежить від факторів, які можна розділити на зовнішні (макро- та мікрооточення підприємства) і внутрішні.

Макрооточення підприємства визначає загальні умови, в яких повинна формуватися його енергетична стратегія і характеризується політичними, правовими, економічними, соціальними і технологічними факторами. Особливості кожного з них досить добре відомі і детально описані в спеціальній літературі з даної проблематики. На нашу думку, оцінка макросередовища може і повинна бути розширена, за рахунок аналізу енергетичної складової, яка зумовлює політику держави в області формування енергетичної стратегії підприємств і регіонів.

Звичайно, енергетична стратегія підприємства повинна відповідати основним напрямкам реалізації енергетичної стратегії на державному рівні та орієнтуватися на реалізацію загальної стратегії розвитку підприємства, сприяти її виконанню, оцінюватися з позиції використання чинників, що мають вирішальне значення для перспектив розвитку підприємства, укріплювати його конкурентну позицію [2].

Впровадження заходів з енергозбереження не повинно мати на меті економію енергоресурсів за будь-яку ціну. Усі вони повинні бути економічно обґрунтованими та проводитись з урахуванням конкретних умов функціонування підприємства. Причому, їх реалізація повинна проводитись починаючи з малобюджетних до масштабних, таких як реконструкція та будівництво нових енергооб'єктів.

Список використаних джерел

1. Андрижиевский, А.А. Энергосбережение и энергетический менеджмент: учеб. пособие / А.А. Андрижеевский, В.И. Володин. – 2-е изд., испр. – Мн.: Выш.шк., 2005. – 294 с.
2. Полтавець, М.М. Енергетична стратегія як основний фактор енергозбереження на підприємстві / М.М. Полтавець // Наукові праці Кіровоградського національного технічного університету. Економічні науки: зб. наук. пр. – Кіровоград: КНТУ, 2009. Вип. 15. С. 370-373.

*Стоянова С.В., студ. гр. ЕП-16-мз
(науковий керівник – Сисоліна Н.П., к.е.н., доц.)
Центральноукраїнський національний технічний університет,
м. Кропивницький*

ПОЛІПШЕННЯ ВИКОРИСТАННЯ ЗЕМЛІ ЯК ЧИННИК ПІДВИЩЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ ЕФЕКТИВНОСТІ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА

Агропромисловий комплекс України – важливий сектор національної економіки, що об'єднує різні види економічної діяльності при виробництві та

переробці сільськогосподарської продукції. Виробництво сільськогосподарської продукції посідає центральне місце в агропромисловому комплексі. Розвиток сільськогосподарської галузі сприяє підвищенню добробуту населення, зміцненню економічної та продовольчої безпеки держави, зростанню експортного потенціалу. Водночас сільськогосподарський сектор виробництва – один з найбільш ризикових секторів економіки, оскільки дія економічних, політичних, природних та біологічних чинників має великий вплив на його розвиток.

Підвищення ефективності діяльності підприємства – одна з центральних проблем економіки. Підвищення економічної ефективності сільського господарства передбачає збільшення виробництва і підвищення якості сільськогосподарської продукції при одночасному зменшенні затрат праці і матеріальних засобів на одиницю продукції.

Вивченню проблем і питань економічної ефективності сільськогосподарського виробництва присвячені праці багатьох вчених економістів: О.М. Онищенко, П.Т. Саблука, В.Г. Андрійчука, В.С. Дієсперова, В.К. Збарського, В.І. Мацибори, Б.Й. Пасхавера та ін. [1-3].

Світовий досвід переконує, що підвищення ефективності сільського господарства як галузі можливе за рахунок інтенсивного використання високородючих ґрунтів і зниження вкладень у малопродуктивні землі.

Специфіка сільського господарства, і особливо рослинницької галузі, пов'язана із глибоким використанням земельних ресурсів, застосуванням хімічних та біологічних засобів захисту рослин, що, у кінцевому підсумку, призводить до зменшення родючості ґрунтів, руйнування природних екосистем тощо. Тому, визначальний вплив на ефективність діяльності у сільському господарстві має землевпорядкування. Механізм цього впливу полягає в наступному:

- введення сівозмін, розміщення культур на найбільш придатних для їх вирощування землях, по кращих попередниках, правильна організація кормової бази, сприяють значному росту урожайності сільськогосподарських культур, продуктивності тварин;

- з метою збільшення обсягу валової продукції запобігати різного роду втратам;

- проводити заходи щодо поліпшення родючості ґрунтів, диференційованого розміщення культур, спрямованого внесення добрив, протиерозійного захисту території, що сприятимуть підвищенню продуктивних властивостей землі, її економічній родючості, що також сприятиме росту продуктивності угідь.

Врожай сільськогосподарських культур залежить від ґрунтового покриву, на який одночасно діє значна кількість чинників. Це генні властивості сільськогосподарських культур, погодно-кліматичні стани зовнішнього середовища (вологість, температура, атмосферний тиск тощо), активність живих організмів. Безпосередню участь у генеруванні врожаю здійснює і людина, шляхом виведенням та використанням сортів і гібридів сільськогосподарських культур з заданими параметрами урожайності та виробничими

характеристиками, здійсненням агротехнічної підготовки ґрунту, використанням систем зрошення, обробкою посівів засобами захисту рослин тощо.

Матеріальною основою підвищення економічної ефективності сільськогосподарського виробництва, зокрема зростання продуктивності праці, є впровадження досягнень науково-технічного прогресу, яке включає вдосконалення, раціональне поєднання і взаємодію всіх елементів праці – знарядь і предметів праці та робочої сили. З підвищенням технічної озброєності і рівня механізації виробничих процесів, з поліпшенням організації виробництва затрати живої праці на одиницю земельної площі і голову худоби скорочуються. Проте, внаслідок нестачі оборотних коштів в багатьох підприємствах спостерігається низький рівень агротехніки, скорочення обсягів механізованих польових робіт, що веде до зниження урожайності майже всіх видів сільськогосподарських культур. Визначальною для розвитку сільськогосподарського виробництва залишається проблема формування раціонального ресурсного потенціалу, високоефективного його використання, а також оптимального забезпечення виробничими ресурсами аграрних підприємств різних форм господарювання.

Отже, у комплексі заходів підвищення економічної ефективності сільськогосподарського виробництва найважливішим є поліпшення якості використання землі на основі підвищення її родючості і зростання врожайності сільськогосподарських культур.

Список використаних джерел

1. Андрійчук, В.Г. Ефективність діяльності аграрних підприємств: теорія, методика, аналіз / В.Г. Андрійчук – К.: КНЕУ, 2006. – 292с.
2. Дієсперов, В.С. Ефективність виробництва сільськогосподарського підприємстві: Монографія. – К.: ННЦ«ІАЕ», 2008. – 340 с.
3. Економіка сільського господарства: навч. посібник / Збарський В.К., Мацибора В.І., Чалий А.А. та ін. За ред. В.К Збарського і В.І. Мацибори. – К.: Каравела, 2010. – 280 с.

*Хван К.В., курсант
кафедри менеджменту, економіки, права та туризму
(науковий керівник – Смутчак З.В., к.е.н., доц.)
Льотна академія Національного авіаційного університету,
м. Кропивницький*

НЕОБХІДНІСТЬ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ МІГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ В УКРАЇНІ

Враховуючи негативні аспекти та міграційні тенденції регіонів України, існує об'єктивна необхідність підвищення ефективності її державного регулювання за наступними напрямками:

1. Посилення інституціоналізації забезпечення розвитку ринку праці, зменшення обсягів нерегламентованої діяльності та кількості створених неформальних робочих місць. Для цього необхідно: